

“Parlar de la vellesa podia resultar molt sòrdid. Ho he suavitzat amb humor”

Lluís Llorc (Barcelona, 1966), periodista, guionista i escriptor, fa una nova incursió en la novel·la negra en la molt llegidora *Herències col·laterals* (RBA, 2014). Gènere negre heterodox, sense protagonista policial ni investigació, amb una història ben trenada, humor i voluntat d'estil i un suggeridor plantejament: un advocat pacta una pensió vitalícia amb una anciana a canvi d'heretar sa casa a la seua mort.

—El seu llibre desborda una mica els tòpics del gènere, no?

—Era una de les meves intencions. Intento fer una cosa diferent de manera intuïtiva. Però tinc clares coses, com ara que no faré mai una sèrie protagonitzada per un policia. Per un detectiu, encara, però a un policia el mataria al segon paràgraf. Com a lector, és el gènere en què millor m'ho passo. I les novel·les que havia escrit o bé tenien pinzellades o eren totalment negres, però no n'era conscient fins que el Sebastià Bennassar em

va incloure en un assaig sobre els darrers 10 anys de novel·la negra en català. Llavors, vaig pensar a fer una novel·la negra *comme il faut*, l'anterior, *Si quan et donen per mort un dia tornes*, de 2012. Però de seguida se'm va torçar cap al drama iniciàtic, familiar. Jo volia que fos així perquè enganxés, però una de les crítiques fou que era “poc negra” perquè no tenia un assassinat, ni una investigació. Aquí vaig fer igual: buscava una història que enganxés. Plantejo com algú normal, no dels baixos fons, pot arribar a pensar a matar una altra persona en fred.

—A banda d'això, hi ha jocs poc convencionals com ara un llarg *flashback* on es narren antecedents que un altre escriptor hauria contat abans o d'una manera més lineal.

—Em baso prou en la intuïció. I això em funciona. No faig una escaleta, deixo que una cosa em porti a una altra. Volia contar la història de la vella i, una vegada escrita, l'editor em va recomanar que la segmentés i la repartís per la novel·la. Però em feia por que es perdessin molts matisos. Llavors, vaig decidir fer parada, ara us explico una altra història i ja reprendrem. Es trenca el ritme i canvia el registre lingüístic, però volia fer-ho així.

—És una mena de micromovel·la naturalista.

—Això té a veure amb una de les meves obsessions, posar el focus en allò que m'interessa. Quan es conta que la vella volta

Lluís Llorc, Llorc a les novel·les, en un portal de l'Eixample, on s'ambienta *Herències col·laterals*.

món, podia haver explicat més històries, però m'agrada més anar a coses concretes, on puc traure'n més suc i enganxar més. Aquesta història hi arriba tard [pàgina 91 del llibre] però és el pal de paller de la novel·la.

—Hi ha també una voluntat estilística. Sense recargolament, fa ús de diversos recursos per fer que la lectura no siga plana i, al mateix temps, que no perda fluidesa. Això ja no és tant intuïció com voluntat d'estil.

—Clar. La intuïció actua a l'hora de crear. Jo escric molt ràpid, hi dedico un parell de mesos, però després estic un any fent i refent, que és quan m'ho passo bé. Des de la primera novel·la que tinc molta mania als usos convencionals del llenguatge. Que a una persona espantada se li posen els ulls com taronges això s'ha fet servir moltes vegades. Hom pot tenir un espant de moltes maneres. I d'una altra banda, la novel·la negra, sent una mica crític —i això no és una cosa que passi només en català— tendeix a valorar que el que importa és la trama

i la resta és subjecte, verb i predicat. I a tirar milles. Alguna descripció amb gràcia, algun personatge cridaner... Potser els diàlegs són més ben cuidats que en les novel·les generalistes, però en general es tendeix a no cuidar l'estil, a no considerar-ho literatura del mateix nivell que unes altres.

—I dins d'aquesta voluntat d'estil, té vostè uns referents literaris clars o va traient de diferents lectures?

—De diferents lectures. El que passa és que vas traient coses de manera inconscient. Per exemple, hi ha novel·les de l'Andreu Martín amb uns punts d'humor subtil que em funcionen. Referents clars, no, però hi ha lectures, el cinema, sèries de televisió, el còmic... I després combino la intuïció amb la imaginació. Em deixo dur, em recreo.

—L'humor, tot i que siga negre, és una manera d'oxigenar la narració? Té alguna altra intencionalitat?

—L'humor se m'escapa una mica de les costures, l'haig de posar de manera controlada. De vegades el gasto, per exemple, com a contraposició a una situació de violència. En aquesta novel·la, parlar de la vellesa, de la piràmide invertida, podia resultar molt sòrdid. Llavors, vaig voler suavitzar-ho amb humor.

Xavier Aliaga